

הערל פרק שמיני יבמות

עה.

עין משפט
נר מצוה

סג א מיי' פ"ה מהל' מוטמאי משכב ומושכ הלכה ד:
סד ב ג מיי' פ"י מהלכות אבות הטומאה הלכ' א והלכה ג:
סה ד מיי' פט"ז מהל' איסורי ביאה הל' ז' סמג לאוין קי טוש"ע אה"ע סימן ה סעיף ז:

תוספות ישנים

[illegible]

והכתוב **בכ"א** קדש לא תגע לרבות את התרומה. אע"ג דנמנע
מגע תרומה ויניהו האי לא תגע באכילה איירי כדאמר
בסמוך דלא תגע אוהרה לאוכל וימיה דלמה לי קרא הא אוהרה
דתרומה נפקא לן ממיא אהרן ומייה מנינו למימר דאיטריך
למכתב נמי גבי יולדת משום דהותרה
מכללה כדאמר בסמוך אצל קשה
דקר דרשא לא אמינא לא כריש לקיש
ולא כרבי יוחנן דצפרק כל הפסולין
(ובזה"ל: וספ) דריש ר"ל לא תגע
אוהרה לטמא שכלל את הקדש
ומדאפקי' בלשון נגיעה מפיך אוהרה
לנוגע בקדש ומבייחא דכלל אוהרה
לאוכל לפני זריקה ולאזהרה לאוכל
תרומה לא מוקי לה כלל אלא מפיך
לה מיא' איש ור' יוחנן מוקי לה תגע
אוהרה לנוגע בתרומה אצל לאוכל
לא מוקי ומירך ה"ר אפרים דהכא
דמוקי לה אוהרה לאוכל תרומה היינו
למאן דמוקי קרא דאי' איש מזרע
אהרן בוז בעל שלש ראיות ועד אשר
יטהר עד דמיית' כפרה ולקדש כדאמר
בסמוך ואי' אוהרה לאוכל תרומה
לא נפקא אלא מהכא ואע"ג דהכא
פריך למאן דמוקי ההוא קרא בוז
בעל שתי ראיות מ"מ פריך ספיר
דא' איכא מאן דמוקי לה בתרומה
אע"ג דגיוורת ושפחה לאו בנות מיכל
תרומה ויניהו ואע"ג דבקדשים מנריך
תרי קראי חז' בוז ועד יצילת' בתרומה
לא נריך כיון דכבר חזינו
דבאכילת קדש זב ויולדת שוין ועו"ל
דתרומה דלא תליא בכפרה לא בעי
תרי קראי לזב ויולדת אלא דוקא
לקדש שריץ להמתין אכפרה:
דא' מעד אשר יטהר לא יענא
במא'. אי יטהר בטבילה לחודה לא
בזערי' שמש כתב רחמנא וצא השמש
וטהר בתר' כי אם רחץ בשו' במים
לאורוי' דעד אשר יטהר דלעיל
בטבילה והערב שמש קאמר ואי כתב
רחמנא עד מלאת דהיינו נמי הערב
שמש ה"א דכלל טבילה קאמר דבכולה
פרשתא לא כתיב התם טבילה כתב
רחמנא עד אשר יטהר דמשמע טבילה
דמפרשי' קראי בתריה ואי כתב
רחמנא וצא השמש ולא כתב עד
מלאת הוה אמינא ה"מ דלאו דר
כפרה וליכא למימר נמי דלכתוב וצא
השמש ועד מלאת דעד אשר יטהר
איטריך לאזהרה לטבול יום דלאו
דר כפרה ואי כתב רחמנא עד אשר
יטהר ועד מלאת ולא כתב וצא השמש
הוה אמינא דעד אשר יטהר בטבילה
לחודה במידי דלאו דר כפרה והערב
שמש במידי דבר כפרה כתב רחמנא
וצא השמש א"נ וצא השמש וטהר
איטריך לטהר יומא כדאיתא בריש
ברכות (דף ע"ג): **נגיעה** דתרומה
מהבא תחתיה אסא לרי' כיון
דמהבא נפקא אסא כן תקשה לן

והכתיב בכל קדש לא תגע. זההיא פרשתא ואמר מר במסכת מדר (דף טז:) בכל קדש לרבות התרומה לאסורה זה כל ימי טוהר שהיא טבולה יום (ט) לטומאת לידתה: ופולחן קראי בתרומה. בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר (ו) ואוקומנא לעיל מיניה בתרומה הכתוב מדבר בדבר השור בזרעו של אהרן ואל השמש וטוהר עד מלאות ימי טוהרה: ואלא ידענא במאי. חלחלו היא גמר ממשמע: ה"מ יהיה דלאו זר כפרה. והא כולה ענינא בצעל ז' ראיות ומאורע מוקבר וטומא שרץ ומא משמע: קצב רחמנא עד מלאות דפאי' יולדת דבת כפרה היא טוהרה בצעבר עד פסח. והאי עד אשר יטהר יעד דמייתי כפרה. ועל כרחק בקדש מוקמת לה דהא כתיב קרא אחרינא ואל השמש וטוהר (ד) למוקמת ליה בתרומה: פרי קראי. עד אשר יטהר וכפר עליה וטוהר בקדשים למה לי ואלא לשמועין דעד דמייתי כפרה: מרובה טומאה. שמים יום לאחילת התרומה וקדשים: יולדת הותרה ממכללה שרויה דס וטוהרה לצעלה פסיק טמא: במים יוצא וטמא עד הערב. ע"כ לתרומה איירי מדבצי הערב שמש למה לי חיפוק לי מוצא השמש וטוהר: לנגיעה. דקרא דלעיל בצלחיה משמע דכתיב (ויקרא כג) ואחר יאכל מן הקדשים והאי קרא בצכלים משמע דנגיעה בעלמא היא ואשמעין כלי ויהי' לאדם טבול יום לא יגע בתרומה: וטמא. במים יוצא וטמא אף לאחר ביאת המים לקראו טמא: יכול לכל. הוי טמא ת"ל וטוהר מלא כתיב וטוהר משמע דלמעיקרא קאי קודם הערב שמש: והאי צעית אימא נגיעה דתרומה. לגטובל יום מהכא נפקא דחניא בכל קדש לא תגע אזכרה לאכול שלא תאכל בתרומה כל זמן שהיא טבולה יום אחר: נטילת נשמה. הבא למקדש טמא בזרת שגא' (במדבר יט) ונכרתה שיש את מקדש ה' טמא: אף קדש דבזר שיש בו נטילת נשמה. דהיינו אחילה בטומאה שהוא גבי קדש בזרת ואוכל תרומה בטומאה צמיחה דכתיב (ויקרא כג) ומתו בו כי יחללוהו: נגיעה דאריה. האסור לאכול אלא נגיעה. אלא. משחמרת לציאה מן המזבח. דקמיי' ואל לא ידעה משמענשה פטוע דכא הרי אלו יאכלו דמפיה ומשחמרת לציאתו: במחלוקת שניה. צפרק הבא על צימתו (על טז) אלתנה לנ"ג גרובה ומחלוקה לכהן הדיין מן האירוסין לא יאכלו בתרומה רבי אלעזר ורבי שמעון מכשירין: נפלו. כמו נפלו (שמות כז) מכת חרב וסקין: נמקו. מחמת מכה נמקו והוקטנו מחליהן:

ואפיון אנה לדי הייז דאזי קדש האמיר צוגיעה צאמילע הייז
לאמא נקט פליעה ציילס וכריטה צגיד הא אמר' צגמאר
על די כריטה שופך דאנא כריטה מקלע נקט כח
שאיין ו' אלא ביצה אחת אינו אלא בסרים חמה וכשר.
דהא צירי שמים לאס כן אפילו שטיין נמי דאמירי
יעוד צירי אדם נמי הא חזינן דאס בני אדם שצורטין מלאמירי

דודאי ר' אלעזר לא אית ליה שנאמר משום שכבר אכלה כמו לרבי יוחנן דרבי יוחנן אית ליה דשכב
 דלגבי [אחילה] כולי האי לא אמרינן שיעיל שכבר אכלה אבל ס"ל שפיר שיעיל לשויה

מסורת הש"ס

(א) מכות יד: שבעות ז,
(ב) דפדפוי"ה"א, ג) מכות
יד. וזכאים לג: ד) [לעיל
ט: ז], ה) [לעיל מ: ז],
ו) [גו"ס], ז) [ומספיקה
פ"א], ח) [ויקרא כב],
ט) [לעיל עד: י] [לעיל
פ: ז].

ורה אור השלם

1. וְשֵׁשִׁים יוֹם וַיִּשְׁלַח
בָּמִים תִּשְׁבּ בְּדַמֵּי טְהֻרָה
בְּכָל קֹדֶשׁ לֹא תִגַּע וְאֶל
הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ לֹא תִבֹּא עַד
מִלֵּילַת יְמֵי טְהֻרָה:
2. וְכֹל אֲשֶׁר יִפֹּל עֲלָיו
מִזֶּהם בְּמָתָם טָמֵא מִכָּל
כְּלֵי עֵץ אוֹ בָּגָד אוֹ עוֹר
אוֹ שֶׁקֶל כָּל כְּלֵי אֲשֶׁר
יִעֲשֶׂה מֵלֶאכֶה בָּהֶם
נִכְשִׁים יִיבֹא וְטָמֵא עַד
הָעֶרֶב וְטָהֵר:

הגהות הב"ח

- (א) גמ' מהכא נפקא דתניא בכל קדש:
(ב) רש"י ד"ה והכתיב וכו' טבולת יום ארוך לטומאת לידתה הס"ד:

גוֹס' חַד מִקְמַא'

ת"ת איהו פצוה דכא כל
שפצוהו בריצ'ם שלו
ואפילו א' מהם ואפילו
מוקו ואפילו חסור אר'
בנו של ר' יוחנן בן ברוקה
שפצוהו בריצ'ם ככרם
ביבנה כל שאין לו אלא
ביצה א' אינו אלא כסריס
היה וכו' והלכתא כר'
שמשעאל והלכתא כר'
דאמר אפילו אחת מהם
כלל פליגי אהרדי כלל
ואיתא להא [ואיתא להא]
אם נפצו א' מהם פסול
ואם נטלה א' מהם כשר
מדיהו יהיו אכליות שאם
היו הלכות כשרה אר'
לקחתה כבליא א' טריפה:

מוסף רש"י

התרגומה. לרבות
שֶׁאִסּוּרָה לְעוֹלָם יוֹם, כְּגוֹן
וְיֵלֵד יְמִי מוֹסֵר שְׁלֵה
שֶׁהוּא עוֹלָת יוֹם אֲרוּךְ,
שֶׁאִין לָהּ הָעֵרֵב שֶׁשֶׁ
מִלְּחָא יְמִיָּה שְׂמִיָּה לְמַח
(שְׁבוּעוֹת ז.)
פִּכְרָה
שֶׁשֶׁעֲבָלָה לְקוֹר
עוֹמָה עַד מִלְּחָא יְמִי
הִיָּה שֶׁלֵּה עוֹלָם יוֹם אֲרוּךְ
הִיָּה, שְׁהִי אֵינָה דְּרִיָּה
לְעוֹלָם כִּכְרָה עַד יוֹם
שְׂמוּיָם וְאִחָד, אֲלֵמָּה לָא
יְהִי הָעֵרֵב שֶׁשֶׁ דִּילֵה עַד
שְׂקִיעַת הָחֹמֶה דְּשְׂמוּיָם
(פִּגְסוּל ז.)

(א) לפי המבואר שם בסוגיא נראה ד"ל כאן בתוס' אכל ק"ל שפיר דלא חשיב יש לו להאכיל במקום אחר כיון דאיתו מאכיל ע"י מעשה של עכשיו אלא ע"י שכבר אכלה וכ"ה בתוס' לעיל (דף ג"ז) ד"ה אביי.